

ELS PLORS D'UNA TERRA ROBADA:

PALESTINA I LA LLUITA PER L'EXISTÈNCIA

Imagina que un bell dia del mes de Maig, després de sortir de fer la compra, et trobes una família desconeguda a casa teva. Estan asseguts veient la tele mentre tu observes els canvis que s'han produït a casa teva: les fotos han desaparegut, el teu gat ja no hi és i no entens el que diu la televisió perquè no està en el teu idioma. No només t'han robat casa teva, al fons del saló veus un grup d'homes amb tratge que et diuen que toquis el dos i no tornis i, mentre t'ho diuen, et fan fora a tu i a la teva família (inclosos els teus fills) a cops de porra. Surrealista i exagerat, pensarien els més il·lusos, però avui parlarem de les terres robades de Palestina i com la petita metàfora que acabeu de llegir, al final de l'article, no us semblarà cap hipèrbole.

Per entendre aquesta situació, cal remuntar-nos al 1947, quan l'ONU decideix dividir Palestina i proporcionar als jueus unes terres sagrades on poguessin viure en compensació per l'holocaust, on van morir 6 milions de jueus (dues tercers parts de la població jueva d'Europa en aquell moment). Els palestins rebutgen la idea però com a conseqüència un any després succeeix la Nakba ("catàstrofe") on el poble palestí sent per primera vegada els ulls sagnants d'una societat cega a mans dels israelís. 750.000 palestins són expulsats de les seves terres i entre 10.000 i 15.000 són assassinats. A partir d'aquest moment la situació empitjora cada vegada més per un poble condemnat a l'oblit: Israel ocupa Cisjordània, construeix assentaments il·legals, repressions brutals i mortals, bombardejos i presos polítics. Tot això entre murs que separen famílies i cultures cada vegada més.

No resulta irònica la situació? Les mateixes persones que creen la Declaració dels Drets Humans recolzen un estat assassí que només parla a cops de bala. I així serà durant tot el conflicte, fins i tot quan la Franja de Gaza es bloquejada i brutalment violentada pels jueus. L'estat armat segueix actuant amb impunitat, torturant palestins que descriuen com animals sense dret a l'existència. La comunitat internacional observa com criatures, dones i homes són assassinats i torturats dia i nit i decideixen callar i fer-se els sords, menys per escoltar a Israel a Eurovisió, per això mantenen les orelles ben obertes, com si quatre acords amaguessin els crits de tot un poble.

Malgrat tot, el poble palestí segueix resistint, combatent tancs i armes amb cops de pedra i fusta. Fins quan seran cecs els ulls dels polítics mundials? Quantes morts

més calen per a què facin complir el decret que ells mateixos van escriure? De veritat permetrem que un altre neteja ètnica quedi impressa als nostres llibres d'història? No podem deixar que això passi, no davant els nostres ulls, és el moment d'alçar-se, pressionar governs i boicotejar els colonitzadors. Palestina resisteix, i nosaltres?